

foretage denne Nedsættelse, fordi Roesukkerfabrikkerne rimeligvis ellers selv vil anlægge Roebaner og saaledes unddrage Statsbanerne Transport af Sukkerroer og Sukkerroeaaffald. Det samme Hensyn kan selvfølgelig ikke gøre sig gældende ved Kartoffler; Producenterne gaar ikke til, fordi Fragten er noget høj, at anlægge Kartoffelbaner. Men naar det regner paa Præsten, drypper det paa Degnen, og vi har ment, at skulde Fragten nedsættes for Sukkerroer, var det rigtigt at tage Fragten for Kartoffler med.

Hegelund-Lange: Under Finanslovens tredie Behandling tillod jeg mig at bemærke, at jeg havde faaet Grund til at tro, at der paatænkte Indførelse af en ny Kostanordning for Fængslerne, og at jeg endvidere havde Grund til at tro, at man ikke i den Anledning havde rettet nogen Forespørgsel til det Kontor, som Staten for 4 Aar siden har oprettet netop med det Formaal for Øje at foretage Undersøgelser paa Ernærings- og Kostspørgsmaalens Omraade. Jeg tillod mig derfor at henstille, at der eventuelt under Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget ved Samraad mellem Finansudvalget og Justitsministeren blev skaffet Oplysning om, hvorfor et saadant Hensyn ikke var blevet taget til dette Kontor. Jeg ser nu, at dette Samraad er noteret under Nr. 82 i Betænkningen, og jeg har efter den højtærede Justitsministers Svar den Dag Grund til at antage, at der kan blive Lejlighed til nu i Dag at faa oplyst, om der ikke vil blive taget et saadant Hensyn til nævnte Kontor, og i benægtende Fald hvorfor.

Vor nuværende Kostanordning for Fængslerne skriver sig fra 1890, og der kunde derfor være Rimelighed for at tænke paa en Ændring. Men det forekommer mig paa Forhaand at være en ejendommelig Tanke, at Staten, naar den paatænker at indføre en ny Kostanordning i Statsanstalter, skulde undlade at benytte sig af de Erfaringer, som er blevet indvundet netop i en Anstalt, Staten har oprettet udelukkende med Undersøgelser af den Art for Øje. Siden Dr. Hindhede i 1910—11 fik en Bevilling til at oprette dette Kontor, har hans Virksomhed, saa vidt mig bekendt, ikke været omtalt her i Tinget, og den har ogsaa kun i meget ringe Grad været omtalt i vor hjemlige medicinske Presse, hvilket man i høj Grad maa beklage. Man har ikke kunnet undgaa at faa det Indtryk, at der her i Danmark under vore smaa

Forhold har, om jeg saa maa sige, siddet paa Bjerget en videnskabelig Klike af Koryfæer, som af en eller anden mig ubekendt Grund har fundet Anledning til at holde den Mand nede, at tie hans Virksomhed ihjel, samtidig med at den har vundet en stor og stadig tiltagende Opmærksomhed og Anerkendelse i Udlandet. Under disse Forhold synes jeg, der kunde være Grund til ved denne Lejlighed at give Tinget og dermed Offentligheden et lille Overblik over, hvad man paa Grundlag af Udtalelser fra virkelige Autoriteter har Ret til at sige om Dr. Hindhedes Virksomhed.

Tingets ærede Medlemmer vil erindre, at da Dr. Hindhede i 1910—11 fik denne Bevilling, var han ikke en ganske ny Mand paa disse Omraader. Ganske vist havde han den Gang endnu ikke beskæftiget sig synderligt med Menneskets Ernæringsforhold, men han havde, som Landmændene vil erindre, i 1904—05 og senere ført en meget indgaaende Debat med Landbohøjskolens Forsøgslaboratorium om Fodringsforsøg med Kvæg. Han blev den Gang lyst i Band af vore Autoriteter paa dette Omraade. Jeg erindrer, at den paagældende Professor brugte saa stærke Udtryk om ham som, at her kom denne Sygehuslæge uden Spor af biologisk Begreb og vilde udtale sig om disse vigtige Spørgsmaal. Hindhede hævdede, at de Stoffer, de saakaldte Amider, som i særlig Grad findes i Roerne, i Virkeligheden kunde træde i Stedet for de dyre Æggehvide-stoffer i Kagerne og i høj Grad hjælpe til en sparsommelig Fodring i Landbruget. Dette blev bestridt af de videnskabelige Autoriteter, og endnu saa sent som i 1908 ser vi Landbrugsministeriet udsende et Cirkulære angaaende Undersøgelser af Foderstoffer, hvori det udtrykkelig foreskrives, at den Slags Analyser altid skal foretages paa den Maade, at der kun maa angives Indholdet af rent Æggehvidestof, altsaa ikke af Amider. Dr. Hindhede skrev den Gang — og det er slaaet mærkeligt godt til —, at dette Cirkulære var i den Grad et Tilbageskridt, at det sikkert kun vilde blive et Papirforbud, den praktiske Landbostand vilde intet Hensyn tage dertil. Det er interessant at se, at Dr. Hindhede paa dette Omraade fik Ret, baade videnskabeligt set ved, at hans tidligere Modstandere nu indrømmer, at han havde Ret, og praktisk set ved, at Landbrugerne ikke har taget mindste Spor af Hensyn til dette landbrugsministerielle Cirkulære, men udelukkende har holdt sig